

De profetie van de Heilige Schrift

Door R. Been († 1969), De Morgenster 24ste jaargang: okt. 1968 - sept. 1969

<http://www.uithetwoordderwaarheid.nl/product/1812-ingebonden-jaargangen-de-morgenster.html>

Ook als brochure verkrijgbaar bij de Stichting “Uit het Woord der Waarheid”

Deel 1 – Inleiding & Hoofdstuk 1	(p. 117)
Deel 2	(p. 132)
Deel 3	(p. 158)
Deel 4 – Hoofdstuk 2	(p. 193)
Deel 5	(p. 217)
Deel 6	(p. 240)
Deel 7	(p. 263)

De delen 8 en 9 en het Slot werden hier niet opgenomen.

Deel 1 - Inleiding

Dit onderwerp is niet gemakkelijk. Er wordt voor vereist een grondige kennis van de Schriften, zowel van de geschiedenis, als het leerstellige deel, en ook van de toekomstverwachting in het Oude en Nieuwe Testament. En waar deze grondige kennis van de Schriften in heel veel gevallen ontbreekt, door welke oorzaken dan ook, heerst er onder de gelovigen, met betrekking tot de Schriftuurlijke leer omtrent de laatste tijden en laatste dingen een grote onkunde, ondanks de duidelijke leer van de Schriften. Het is dan ook geen wonder, dat de begeerte om zich met de laatste tijden en laatste dingen bezig te houden, hierdoor sterk wordt geremd, ondanks de welgelukzalig-sprekingen van de Schrift voor hen, die dit wel doen.

Want het is nuttig en praktisch geestelijk verheffend op de profetie van de Schrift te letten. Het maakt de gelovige in Christus los van deze wereld, stelt hem in staat de wereldse denkbeelden omtrent “voortgang”, “nieuw licht”, enz. op hun juiste waarde, of beter gezegd: hun onwaarde, hun voosheid, te schatten. Er is maar Één die de komende dingen kan voorzeggen: Hij die het begin en het einde is. Aan mensen, die van “gisteren” zijn en over “morgen” geen zeggenschap hebben, is dit niet gegeven.

De letterlijke vervulling van de profetie der Schrift tekent zich in onze dagen hoe langer hoe meer duidelijk af. Het feit dat de “vijgeboom” Israël, weer uitspruit, na een eeuwenlange “winter”, is daarvan wel een der voornaamste tekenen.

Een systematische behandeling van de nog onvervulde profetie is niet mogelijk. Men kan daarnaar streven, maar steeds zal het blijken dat de vervulling van de profetie al verder is gevorderd dan voor het menselijk oog waarneembaar was. Over het plotselinge herstel bijv. van het vroegere Romeinse rijk zullen de mensen in die dagen zeer verwonderd zijn. Maar wat aan dat openbare plotse herstel is voorafgegaan, is aan de algemene waarneming onttrokken geweest.

Velen zullen in de volgende bladzijden veel vinden, dat niet naar hun zin is. Maar dat betekent nog niet, dat het in strijd is met het Woord van God. En alleen de Schrift heeft recht om te spreken. En mensen hebben de plicht om te luisteren, niet hun mening daar tegenover te stellen. Van nature hateren alle mensen het Woord des Heren. Het is alleen de genade van God, als een gelovige nu anders gezind is. Alleen door dat Woord kan de profetie recht worden verstaan. Want zij is gegeven door Hem die de eeuwen in zijn hand besluit. Hoofddoel van de profetie is een beschrijving van de verhoging van de Heer Jezus Christus, Hij, die Zich eens zo ontzeggelijk heeft vernederd, aan welke vernedering deze wereld tot op de dag van heden nog toevoegt.

Hoofdstuk 1: De profetie en haar uitlegging

De profetie Op zichzelf is Goddelijk en dus in elk opzicht volmaakt. De uitlegging daarvan, uitgezonderd de verklaring van de Schrift zelf, is menselijk en dus in elk opzicht onvolmaakt.

De profetie is een bijzondere vorm van Openbaring van God. Zij is de Goddelijke waarheid, die de toekomst ontsluit. In het algemeen is er onder de mensen een grote begeerte om kennis van de toekomst te hebben. Dit blijkt alleen al uit de waarzeggerij, enz. die gedurende alle eeuwen onder alle volken, ook onder de zgn. “beschaafde”, is en wordt gevonden. Dit hoogst onbetrouwbare, vermetelete en zondige middel heeft God echter in Zijn Woord verboden. Hij heeft alles meegedeeld wat mensen van de toekomst moeten weten.

Er is veel meer profetie in de Schrift dan vele gelovigen denken. Behalve de rechtstreekse profetische boeken, zijn er ook vele profetische psalmen, profetische gelijkenissen, beloften en bedreigingen.

Een betrekkelijk klein gedeelte van de profetie is reeds vervuld, althans indien wij het woord “vervulling” nemen in de zin van *volkomen eindvervulling*. Wel zijn er vervullingen *in beginsel*. Als voorbeeld hiervan wijzen wij op Handelingen 2:16-21. Zevenhonderd jaren te voren had de profeet Joël gesproken over een uitstorting van de Geest in de *laatste dagen*. Maar als Petrus deze profetie op de pinksterdag aanhaalt, bedoelt hij niet: nu is deze profetie vervuld, maar: dit wat gij nu ziet *gelijkt op* wat straks in de laatste dagen *volkomen* zal worden vervuld, dit wat gij nu ziet is een vervulling *in beginsel*. En zo zijn er meer voorbeelden.

Een aanzienlijk deel van de profetie werd vervuld door de verwoestingen van Jeruzalem, door de ballingschap van de Joden en hun verstrooiing onder de volken. En evenzo door de opkomst en ondergang van de vier heidense wereldrijken.

Genesis 3:15: “En Ik zal vijandschap teweegbrengen tussen u en de vrouw, en tussen uw nageslacht en haar Nageslacht; Dat zal u de kop vermorzelen, en u zult Het de hiel vermorzelen” [HSV]. Dit is de eerste profetie in de Bijbel; zij wordt wel “moederbelofte” genoemd. Welnu, de algehele vervulling hiervan moet nu nog komen. Wel werd de “hiel” van het Nageslacht van de vrouw vermorzeld, maar dit is nog niet gebeurd met de “kop” van de slang. Romeinen 16:20 zegt dat de God van de vrede weldra de satan onder onze voeten zal verpletteren. Dat was toen en is nu nog toekomstig. In beginsel is echter dit “de kop vermorzelen” reeds op het kruis geschied. In Openbaring 20:10 is sprake van de algehele en definitieve vervulling.

Genesis 49:10: “De scepter zal van Juda niet wijken en evenmin de heersersstaf van tussen zijn voeten, totdat Silo [d.i. rustaanbrenger] komt, en Hem zullen de volken gehoorzamen” [HSV]. De totale vervulling hiervan ligt nu nog in de toekomst.

Kennis van de Bijbel is voor het verstaan van de profetie nodig. God heeft de profetie in haar geheel en in onderdelen ter vertroosting en bemoediging aan Zijn volk gegeven. De Heilige Geest heeft Zich niet vergist, toen Hij de nu nog onvervulde profetie reeds duizenden jaren tevoren te boek deed stellen. Maar een tweede doel om de profetie zo lang van tevoren aan te geven, was om de onveranderlijkheid van Zijn Woord te tonen, dat alleen Zijn Woord bestaat, niet voorbijgaat. Zoiets kan alleen God. Wat duizenden jaren van tevoren werd gezegd, is nog ongewijzigd van kracht. Vergelijk Jesaja 41:22-23; 45:21; 42:9.

Al wat geschreven is, dus ook de profetie, is tot lering van de gelovigen geschreven (Romeinen 15:4). Hoewel de nieuwtestamentische gelovigen in een heel andere betrekking tot God staan dan die van het Oude Testament. En: “Heel de Schrift [dus ook de profetie] is door God ingegeven en is nuttig om daarmee te onderwijzen, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de rechtvaardigheid, opdat de mens die God toebehoort, volmaakt zou zijn, tot elk goed werk volkomen toegerust”, d.w.z. die “mens die God toebehoort” die door datzelfde Woord tot een heel nieuw leven kwam (2 Timotheüs 3:16-17; HSV).

De Heer Jezus verweet eens de beide Emmaüsgangers hun traagheid om te geloven al wat de profeten hadden gesproken. Hij zag die traagheid als een vrucht van ongeloof en onverstand.

Het is zelfs zó, dat het onderzoek van de profetie nadrukkelijk aan de gelovigen wordt voorgehouden. Zie 2 Petrus 1:19. Die dát doet, doet wel. Hij die de profetie kent, gelooft, kent de toekomst. En dat is van grot belang voor het praktische geloofsleven, te midden van het tegenwoordige lijden, verval, afval, toestand van Israël, zuchten van de schepping.

Wat zal er met deze wereld gebeuren? Het antwoord hierop geeft het profetische woord. De gelovigen in Christus maken echter geen deel meer uit van deze wereld, zij staan buiten die “duistere plaats”; de Morgenster is reeds in hun hart opgegaan, d.w.z. de liefelijkheid van hun toekomst in de Persoon van de Heer Jezus Christus. Voor het overblijfsel van Israël zal niet de Morgenster, maar de Zon der gerechtigheid opgaan (Maleachi 4:2).

De Schrift dringt er op aan de profetie te horen en te bewaren. Dat is “welgelukzalig”, d.w.z. hoogst gelukkig (Openbaring 1:3), overeenkomstig in Mattheüs 16:3; Markus 13:23, 28, 33. Daniël wist uit de profetie van Jeremia dat de ballingschap van Juda, de twee stammen, zeventig jaar zou duren.

Wat komt er op de universiteiten weinig terecht van het onderzoek van de profetie. Er wordt buitensporig veel tijd besteed aan de betekenis van allerlei bijkomstigheden, o.a. de herkomst en beduiding van allerlei heidense gruwelen, enz. Op vele hogescholen is de Bijbel het minst gebruikte boek.

Het is naar de wil van God dat het hele Woord wordt gekend, onderzocht. De Hebreëen werden sterk gelaakt, dat zij zich nog steeds met de eerste beginselen van het Woord bezig hielden. Maar de gelovigen te Berea werden geprezen, omdat zij in de Schriften onderzochten of de hen verkondigde dingen alzo waren.

Wat wordt er veel ingebracht tegen de bestudering van de profetie. Deze zou duister zijn. Maar dit zeggen gaat lijnrecht tegen het Woord in, want dit zegt dat de profetie een licht is. Iedere gelovige die de profetie biddend en volhardend onderzoekt, stemt dit toe. Al dat geklaag over de duisterheid en de moeilijkheden van de profetie kan in de meeste gevallen worden toegeschreven aan laksheid of vooroordeel. Dezelfde klagers houden zich wel bezig met allerlei heidense orakelen, vol van duisternis en onwaarschijnlijkheden. Maar het onderzoek van de Goddelijke profetie geeft licht en geestelijk verstand ten aanzien van alle dingen, aan hen die werkelijk onderzoeken.

Deel 2

Zij, die hun tijd besteden aan het onderzoek van allerlei heidense orakelen en gebruiken, daarover dikke boeken schrijven, worden in deze wereld geacht. Sommigen behalen er hun doctorstitel mee. Maar zij die zich met onderzoek van de Goddelijke profetie bezighouden, worden niet voor “vol” aanzien, het zijn dwepers. Tekenend verschijnsel!

De profetie is niet duister, MAAR WEL DIEP. Goddelijk diep! En dit is ook het geval met het historische en leerstellige deel van de Schrift. En voor het verstaan van de profetie is een gedegen kennis van de hele Schrift vereist, benevens een schriftuurlijk inzicht omtrent de gemeente, Israël en de volken. Zonder dit inzicht komt er van een verstaan der profetie niets terecht. En we hebben geen gebrek van een versterking van het korps “vergeestelijkers”.

Er zijn er ook, die zich niet “wagen” aan het onderzoek van de profetie, omdat er zoveel uitleggingen van worden gegeven, die volkomen met elkaar in strijd zijn. Voor dezulken is de profetie een doolhof en zij doen wijs zich daarin niet te begeven. Dat zijn de voorzichtigen. Maar in werkelijkheid de niet in de Schrift onderwezenen, de geestelijk “onmondigen”, of allebei.

Een Israëliet, die de profeten niet hoorde, d.w.z. zich WILLENS EN WETENS tegen de profeten verzette, moest worden gedood. Waarom? Was een profeet zulk een gewichtig man? Neen, dat niet! Maar deze sprak de uitspraken van God. Die een profeet verwierp, verwierp God.

Wat dan te zeggen van hen, die systematisch niet willen horen naar de profetie. Vanwege de “duisterheid”, de “onverstaanbaarheid”? Vele gelovigen gevoelen wel, dat deze houding tegenover de Goddelijke profetie niet in orde is. De gewaagde vergeestelijkingen en de nevelachtige verklaringen van de profetie stuiten hen tegen de borst. Nog minder bevredigt het hen, dat in de bediening van het woord de profetie stelselmatig wordt verzwegen. Maar zelf missen ze de sleutel tot recht ver-

stand van de profetie. En ze doen ook geen ernstige pogingen die sleutel te verkrijgen. Die “sleutel” is: een Schriftuurlijk inzicht omtrent de gemeente, omtrent Israël, omtrent de volken. Worden deze onderling verward, dan ontstaan de onmogelijkste “uitleggingen” van de profetie.

Het veronachtzamen van de profetie, om welke reden dan ook, heeft de schadelijkste gevolgen voor de gelovigen in Christus. De Bijbel blijft dan, wat de profetie betreft, een verzegeld boek. Is de uitdrukking dat het boek “De Openbaring” een “gesloten boek” is niet gangbaar onder zovelen die de naam van Christus dragen? Vreemd! De Schrift zegt van het laatste bijbelboek, dat het een “openbaring” is; maar mensen spreken van een “gesloten” boek.

De gevolgen van zulk een veronachtzaming van de profetie blijven dan ook niet uit. Men laat zich in deze wereld vol van lijden, strijd en moeite niet leiden door de zo lieflijke en betrouwbare stem van de profetie. Maar dan zijn dezulken de ellendigsten van alle mensen (vergelijk 1 Korinthiërs 15:19). Een tweede gevolg is, dat men al spoedig opgaat in de politieke, menselijke bespiegeling van deze wereld, wat weer met zich meebrengt een verachtering in het geestelijke leven, een afzakken tot het peil van deze wereld.

Er is ook een MISBRUIK van de profetie. Veronachtzaming van de profetie op zichzelf is zondig en schadelijk. Maar misbruik in de uitlegging van de profetie is nog erger.

Allereerst wijzen wij op het misbruik, dat niet allereerst en allermeeft de VERHOOGDE EN VERHEERLIJKTE Christus het middelpunt van de profetie is, maar een LIJDENDE EN VERNEDERDE Christus. Zeker, de profeten hebben ook over het lijden en de vernedering van Christus gesproken (Lukas 24:26; Handelingen 3:18; 1 Petrus 1:11; e.a.). Maar zelfs op de voornaamste plaatsen, die spreken over het lijden van Christus, zoals Psalm 22 en Jesaja 53, wordt daaraan direct verbonden en wijzen op de verhoging, macht en heerlijkheid van deze volmaakte Lijder. Over die verhoging hadden de profeten veel te zeggen. Het lijden was niet het einde, maar wél de heerlijkheid en de kracht en de macht. En op het einde te zien is het geheim van ware wereldbeschouwing. Uit het einde blijkt de waarde van het begin. De vertroosting door de profetie komt pas, wanneer men op het einde ziet. Dan wordt het lijden van deze tijd niet waard om vergeleken te worden met de toekomstige heerlijkheid.

De hogepriesterlijke arbeid van de Heer Jezus, zoals Hij die nu, verborgen in de hemel, voor de gelovigen verricht, is geen onderwerp van profetie, maar Zijn koninklijke macht, heerlijkheid en waardigheid. En dat niet in de hemel maar op deze aarde. Natuurlijk is die hogepriesterlijke arbeid van de Heer Jezus voor de gelovigen onmisbaar, kostbaar, noodzakelijk. Nooit moet dit door de gelovigen vergeten worden. Natuurlijk weten zij, leden van de gemeente van Christus, heel goed dat hun zegening niet aards maar hemels is. Maar, zoals gezegd, **DIT ALLES LIGT BUITEN HET ONDERWERP VAN DE PROFETIE**. Zij weten ook zeer goed, dat zij eenmaal met Christus zullen heersen in macht, kracht en heerlijkheid, en dat niet in de hemel maar op deze aarde.

Het was de grote, kapitale fout en tragische vergissing van Israël om aan het lijden van Christus voorbij te gaan. Daarvoor hadden zelfs in het begin de discipelen geen oog. Een Messias die leed, verdroeg, dulde, weende, zich verborg, paste niet in het kader van Israëls voorstelling. **JEZUS WAS VOOR ZIJN VOLK** te gering. Tot op heden ligt dit “deksel” altijd nog op Israëls aangezicht.

Het kruis staat in de Schrift altijd en overal in het midden. Maar men moet toch in het oog houden dat **HET KRUIS GEEN EINDDOEL MAAR MIDDEL IS**. Het kruis sluit een Heer der heerlijkheid in machtsuitoefening niet uit, maar het houdt dit juist in. Als Petrus gewezen heeft op het lijden dat volgens de profeten over de Christus komen zou, laat hij onmiddellijk volgen dat als de Joden zich bekeerden, de tijden der verkwikking, der herstelling, zouden komen door Jezus Christus (Handelingen 3:18-20). En in de hemel wordt de Alleen-waardige gezien aan Wie al het oordeel over levenden en doden is gegeven, als een Lam dat geslacht werd. Israël zal Hem die zij doorstoken hebben, zien komen in majesteit, kracht en macht. Deze wereld zal het maar al te goed weten, dat de Heerser over de hele aarde dezelfde is als Jezus van Nazareth, die leed en aan een veracht kruis stierf. Welnu, die **HEERLIJKHEID IS VOORAL HET ONDERWERP VAN DE PROFETIE**.

Als Paulus in 1 Korinthiërs 2:2 zegt, dat hij zich voorgenomen had onder de Korinthiërs niets te weten dan Jezus Christus en Die gekruisigd, dan wil dat volstrekt niet zeggen, dat hij alleen over het kruis of de daad van de kruisiging heeft gesproken, maar wel dat hij steeds wees op Christus. Niet

als een goede rabbi, een beroemd wetgeleerde, een ware wereldwijze, maar als de GEKRUISIGDE. Niemand heeft zoveel als Paulus gewezen op de verheerlijkte Heer in de hemel en op de verschijning van deze Heer in majesteit, kracht en macht, en altijd in verbinding met het kruis.

Een niet minder ernstig misbruik van de profetie, dat voortvloeit uit een niet verstaan van de bijzondere positie van de Gemeente, bestaat hierin dat men in de profetie overal die Gemeente, de christelijke kerk, wil vinden. Dit misbruik is zeer algemeen en reeds zeer oud. Het is voorgestaan door de bekendste onderzoekers van de profetie, mannen van naam, zodat het vermetel zou kunnen schijnen aan hun opvattingen te tornen. Maar men kan nu eenmaal niet bij de profeten terecht om er de Gemeente te vinden, om de eenvoudige reden, dat die Gemeente gedurende de oudtestamentische bedeling een in God verborgen zaak, een mysterie was, verborgen voor alle gelovigen van die bedeling en voor alle profeten. Wij wijzen op Efeziërs 3:9, waar gezegd wordt dat de Gemeente verborgen was IN GOD, en niet in de Schriften. Zie voorts Romeinen 16:25-26; Efeziërs 3:5-6; Kolossenzen 1:26-27. In heel de Schrift is geen enkele grond te vinden voor de gedachte dat de Gemeente reeds zou zijn begonnen in het paradijs, of dat zij een voortzetting zou wezen van Israël. Zij was een heel nieuw iets, eerst gedurende de nieuwtestamentische bedeling geopenbaard.

Als men uitgaat van de onjuiste grondgedachte, dat de Gemeente overal in de geschriften der profeten wordt gevonden, dan komt men tot de vreemdste dingen en ongerijmdheden, zelfs tot Schriftverdraaiingen. De verschillende begrippen als: “Jakob”, “Sion”, “Juda”, “Efraïm”, “Israël”, worden dan alle met de Gemeente vereenzelvigd. Tenminste als het gaat over de toekomstige heerlijkheid. Als het echter gaat over de vloeken, oordelen of bedreigingen, aangekondigd over: “Jakob”, “Sion”, “Efraïm”, “Israël”, dan laat men dit slaan op de Joden. De Gemeente, de christelijke Kerk, is dan op het éne ogenblik het “wormpje Jakob” en op een ander moment een Koninkrijk, waarvan de aardse koningen de voedstervaders zijn en de vorstinnen de zoogsters (Jesaja 41:14; 49:23).

Neen, de profeten van het Oude Testament spreken niet over de Gemeente, bedoelden niet de christelijke Kerk. Zij spraken over Israël, Juda, Efraïm, afzonderlijk of gezamenlijk. Over Jeruzalem en de volken. Wanneer zij bv. “Juda” noemden was dit ook het letterlijke Juda.

Voor de Gemeente geldt: “alles is het uwe” (1 Korinthiërs 3:21-22). Dit is: alles is tot nut en zegen voor de Gemeente, nu en tot in eeuwigheid. Dus ook de oudtestamentische profetie. Men kan deze wel in vele talen TOEPASSEN op de Gemeente, mits men maar niet gaat VERKLAREN dat de betreffende profetie BETREKKING HEEFT OP DE GEMEENTE. Want de oudtestamentische profetie heeft altijd betrekking op Israël en de volken. De vergeestelijkeners mogen beweren, dat er nu geen Israël meer bestaat en ook niet meer bestaan zal, dat de Gemeente in de plaats van Israël is gekomen, maar de profetie stelt keihard het tegenovergestelde vast. En niet de vergeestelijkeners hebben het laatste woord, maar God.

Wanneer men met het bovenstaande rekening houdt, dan is de profetie waarlijk een helder licht in de duisternis van deze wereld. Doet men dit niet, dan zal de vergeestelijkeningsmethode er wel snel voor zorgen dat de duisternis en de verwarring nog toeneemt.

Met deze vergeestelijkeningsmethode zijn de meest bespottelijke dingen uit de Schrift gehaald, of juist gezegd: in de Schrift gelegd. Eeuwenlang heeft zij de kansels ontsierd, tot een bespotting gemaakt. Nuchtere, in de Schriften onderwezen gelovigen zijn met weerzin vervuld tegenover zulke een profetie-verklaring.

Deel 3

Origenes, de Ketter onder de kerkvaders, wordt algemeen als de vader van de vergeestelijkeningsmethode beschouwd. Hij schakelde het duizendjarig rijk uit de geloofsleer om de behoudenis van alle mensen en demonen te rechtvaardigen.

Augustinus maakte zich ook schuldig aan deze onjuiste verklaring van de profetie. In zijn werk “De stad Gods”, laat hij de oudtestamentische profetie slaan op de kerk. Hiermee is hij de vader van Rome’s kerkbegrip geworden en van de vele roomse dwalingen. Voor de leer van het vagevuur, en de leer dat de gelovigen hier geen zekerheid van hun behoudenis kunnen hebben, de leer van de noodzakelijkheid om kettters te vervolgen, enz., beroept de roomse kerk zich op Augustinus.

Maar ook de protestantse kerken en vooral de gereformeerde schrijvers maken zich aan deze vergeestelijking van de profetie schuldig. Dit blijkt uit tal van werken, preken en meditaties. Alles draait om de kerk of om de individuele gelovige. Men kan met deze methode alles leren en alles wegedeneren. Het is alleen aan Gods genade te danken, dat dit nog niet meer kwaad heeft veroorzaakt.

Een voorbeeld. Drie zonen vonden bij het openen van het testament van hun vader, daarin de volgende bepaling: "Ik gelast en beveel mijn zonen, dat zij in de eerste drie jaar na mijn overlijden in geen geval een gouden knoop op hun kleding dragen". Hierop volgde dan een lange strafbepaling als daarvan werd afgeweken. Duidelijk, nietwaar? Voor geen tweeërlei uitlegging vatbaar. De oudste van de drie zonen was echter zeer bedreven in de talen en in de kritiek. Vol zelfvertrouwde doceerde hij, dat het woord "knoop" niet letterlijk maar figuurlijk moest worden opgevat. "Knoop", zo zei hij, was in het Hoogduits "knopf", in het Zweeds "knapp", in het Deens "knap", in het Angelsaksisch "cnaep", in het Engels "knob". In het Nederlands is het dan verwant aan "knobbe", "knubbe", "knoest", "heuvel", "vooruitsteken", "verheven zijn", en kon dus in verbinding gebracht met "rug", geen andere betekenis hebben dan "bochel", "bult". De jongste zoon was het hiermee niet eens, men kon toch het bijvoeglijke naamwoord "gouden" niet laten slaan op een vreselijke uitwas op de rug. Maar zijn geleerde broer betoogde dat dit helemaal geen zwaarigheid was, daar het woord "gouden" hier niet letterlijk, maar in de allegorische, mythologische zin moest worden opgevat. De nuchtere jongste zoon merkte op, dat het zeker niet de bedoeling van hun vader was geweest straf te bepalen op een gebochelde, waarop de oudste zoon hem schamper toevoegde, dat niemand, die zó dacht, niet bevoegd was om over de uitlegging mee te praten. En daarbij bleef het.

Op min of meer dergelijke wijze gaat het zo ook toe bij de uitlegging van de profetie. Over het algemeen genomen zien de vergeestelijken van de profetie minachtend neer op hen, die zich eenvoudig aan de bewoording houden, zoals de Schrift die geeft. Zij laten het voorkomen alsof hun uitleggingen zo hoog-geestelijk zijn. De eenvoudige voor de hand liggende verklaring achten zij aards en vleeselijk.

De gevolgen van deze vergeestelijking, van dit geen rekening houden met de duidelijke bewoordingen en verband van de Schrift, zijn, in vroeger dagen en nu, vreselijk geweest. Israël is en blijft hiervoor het waarschuwendende voorbeeld. Israël vergeestelijkte het lijden van de Messias, het liet bijvoorbeeld Jesaja slaan op het lijden van de Israëlsche NATIE. De leiders van Israël waren zeer geleerd en hielden vast aan de ingeving der Schrift. Zij wisten wat het grootste, het voornaamste gebod was. Zij wisten waar de Messias geboren zou worden. Hun onderwijs van het volk was over het algemeen zó, dat de Heer Jezus daarvan in het algemeen heeft gezegd dat schriftgeleerden en farizeeën zich hadden gezet op de stoel van Mozes, en dat daarom het volk en ook de discipelen moesten doen wat deze leiders leerden, op GROND VAN DE WET DES HEREN. Er was echter een grote tegenstelling tussen het onderwijs van deze leiders en hun eigen praktische beleving daarvan. Hierin moesten zij niet worden nagevolgd (Mattheüs 23:1-3). Deze leiders hadden grote ijver voor de bewaring van de Schriften. Maar dit verhinderde hen niet Gods geboden krachteloos te maken ter wille van hun overleveringen (Mattheüs 15:3-6). En het verhinderde hen ook niet om de lijdende Messias te verwerpen, maar Hem OP GROND VAN DEZELFDE WET ter dood te brengen. Hij had immers God "gelasterd". Daarom is de schuld van Israël groot: het vermoordde zijn soevereine Koning.

De schuld van de christenheid is nog groter dan die van Israël. Naar verhouding spreken de oudtestamentische profeten weinig over de komst van Christus in het vlees, maar veel over de Messias in heerlijkheid, kracht en majesteit bij zijn verschijning. De christenheid heeft veel meer licht gehad dan Israël, omtrent de komst van Christus in het vlees. Maar er was traagheid van hart en onverstand om te geloven al wat de profeten hadden gezegd ten aanzien van Christus' heerlijkheid. De daarop betrekking hebbende profetieën, en van Zijn duizendjarig vrederijk, en werden vergeestelijkt en toegepast op de kerk. In de praktijk kwam dit hierop neer, dat de kerk zelf greep naar de wereldmacht. Alles "in de naam van Koning Jezus". Israël vermoordde zijn Koning, de christenheid stelde Hem terzijde om zelf koning te zijn, over de volken van de aarde te heersen met pracht, praal en geweld.

De duivel heeft niets tegen de Bijbel, mits het woord maar niet in de natuurlijke, ongewrongen zin wordt genomen. Hoe meer er vergeestelijkt wordt, des te beter zal hij zijn doelen bereiken. Zó gaat het ook bij de sekten en stromingen, door de duivel verwekt. Men stelt eerst iets vast om daarna de “waarheid” daarvan te bewijzen, door uit het verband gerukte Schriftplaatsen, die dan bovendien nog worden “uitgelegd” ten voordele voor wat de sekte of stroming heeft vastgesteld. Zo gebruikte Zwedenborg de vergeestelijkingsmethode om zonder moeite de wederkomst van Christus weg te redeneren. De vrijmetselaars zeggen letterlijk in één van hun geschriften: “de bijbel moet niet letterlijk worden verstaan, maar overeenkomstig zijn geestelijke zin”. Wat die geestelijke zin dan inhoudt, zullen zij wel uitmaken. Zó komen ze dan tot hun leer van een gelukkige tijd van broederschap, beschaving en verlichting van alle mensen.

Zelfs bij de Jehovah-getuigen is er geen weerzin tegen de Bijbel. Maar alweer onder het voorbehoud, dat die wordt opgevat in “geestelijke en allegorische zin”. Dit komt praktisch neer op een vervalsing van de Bijbel. Met verontwaardiging vraagt men zich af, hoe deze Jehovah-getuigen het hebben aangedurfd de Persoon van Christus, die in de Schrift van Genesis tot Openbaring zó hoog en verheven wordt voorgesteld, in hun leerstellingen zó aan te tasten. Zij zullen eens voor Hem worden gesteld en geoordeeld naar hun werken.

Deze vergeestelijkingsmethode, deze poëtische opvatting van de profetie is heel en al in strijd met de gezonde en nuchtere woorden van de Schrift zelf, die met nadruk verklaart, dat wij daarin een woordelijke ingeving hebben. Het is niet zo, dat wij de gedachten van God moeten zoeken in de weergave daarvan door mensen. Dezen kunnen alleen maar die gedachten bederven, verminken, verdraaien. En dan zwijgen wij nog maar van de aanmatiging en hoogmoed, die deze Schriftschenders hierin openbaren.

Mozes schreef meer Bijbelboeken dan enige andere heilige schrijver. Welnu, deze geïnspireerde man Gods spreekt heel veel over de woordelijke weergave en het gezag van het Woord des Heren. In Exodus wel 80 maal, in Leviticus 44 maal, in Numeri 87 keer. Van David wordt hetzelfde getuigd (2 Samuël 23:2-3). Ook Salomo spreekt daarvan (1 Koningen 8:15, 56). En bij de profeten hetzelfde (Jesaja 1:2; Jeremia 1:4; Ezechiël 1:3).

Iedere gelovige, die enige ernst maakt met de tekst en het verband van de Schrift, blijft zich, en dat na jaren van studie, verwonderen over de kernachtige en recht op de man afgaande woordkeuze. Waarom zouden ze dan aannemen, dat de Here, als Hij sprak bijvoorbeeld tot of over Juda, wil dat Zijn woorden betrekking hebben op de christelijke kerk? En wanneer Hij van de toekomstige aardse glorie van Jeruzalem sprak, waarom zouden zij daarvan maken de glorie van de kerk?

De aartsengel Gabriël, die tot Daniël kwam, wilde dat de profeet de zin van zijn woorden zou verstaan (Daniël 9:22). Daarom heeft Israël, waaraan de woorden van God waren toevertrouwd (Romeinen 3:2), die worden ook zó angstvallig bewaard, dat men zelfs de letters en lettertekens telde. In de dagen van Jeremia waren de leiders van het volk zeer ontaard, doch zij tornden niet aan de woordelijke betekenis der woorden van Jeremia en Micha (Jeremia 26:11, 18; Micha 3:12). Uitgezonderd de valse profeten, zoals bijv. Hananja, die echter maar al te zeer de letterlijkheid van het woord des Heren heeft ondervonden (Jeremia 28).

VERSTAAT DE WOORDEN! LET ER OP! Dit is de eisende “wet”, regel van de woordelijke ingeving, die echter door de vergeestelijken met de voeten wordt vertreden.

De vergeestelijkingsmethode is ook **LIJNRECHT IN STRIJD MET DE WETTEN VAN DE TAAL**. De taal is het voertuig van de gedachten. Nu is God geen Man dat Hij liegen kan, en Hij bedoelt precies wat Hij zegt. Niet meer en niet minder, en niet anders. Mensen zijn leugenachtig, spreken woorden maar bedoelen veelal iets anders.

Maar God gaf, als de alleen-Waarachtige, ook waarachtige woorden. En de Heilige Geest is de uitnemendste taalkenner, die waarlijk wel de dingen weet te zeggen, zoals ze werden bedoeld. En Hij eist, dat aan ieder woord de gegeven betekenis wordt toegekend.

Ook is deze vergeestelijkingsmethode in **VOLKOMEN STRIJD MET HET DENKEN**. Als de vergeestelijken de vloeken en oordelen van de profeten op het historische Israël laten slaan, waarom is het dan, enkele verzen verder, plotseling de kerk, als er sprake is van zegening? Da Costa, de be-

keerde Israëliet, heeft zich hierover bitter beklaagd, om zo in strijd te handelen met de regel, dat men, in hetzelfde verband de termen in dezelfde zin moet gebruiken.

Met betrekking tot de komst van Christus in het vlees, wordt al de nadruk gelegd op de LETTERLIJKE vervulling van de profetie. En terecht, want zó is het. Maar ten aanzien van de toekomstige verschijning van Christus in heerlijkheid laten de vergeestelijken de vervulling van de profetie in geestelijke mist en nevel opgaan. Er zijn Joden, die van twee Messiasen spreken: MESSIAS-BEN-JOZEF was de lijdende, MESSIAS-BEN-DAVID de heersende. Zo hebben de vergeestelijken een letterlijke en een geestelijke Messiasverklaring.

Ook ten aanzien van de historie van Israël neemt men de profetie in LETTERLIJKE zin. En terecht. Waarom dit nu ook niet gedaan ten aanzien van het toekomstige Israël? Waarom is dan ineens de christelijke kerk de ontvangster van de zegeningen? Och, we weten het wel: zoals Christus Zelf niet paste in het kader van het Joodse denken, zo past ook de leer van een hersteld en gezegend Israël niet in het kader van de leer der christelijke kerk. Israël is immers, zo wordt geleerd, volkomen en voorgoed terzijde gesteld, en de kerk is immers de voortzetting van Israël. Geen wonder, dat men dan de profetie en haar uitlegging geweld moet aandoen.

Ten slotte nog één voorbeeld. Zacharia 14:20-21 wordt natuurlijk door de meeste uitleggers op de kerk toegepast, en dus worden de bellen van de paarden, de potten in het huis des Heren, en alle potten in Jeruzalem en Juda vergeestelijkt. Maar waarom neemt men dan de ezel van Zacharia 9:9 ook niet als een geestelijke ezel, en de 30 zilverlingen van Zacharia 11:12 ook niet als iets geestelijks? Waarom dan geen geestelijke wonden (Zacharia 13:6), of een geestelijke herder? (Zacharia 14:7). En dat de voeten des Heren in de toekomst op de Olijfberg zullen staan, dat is natuurlijk Christus' hemelvaart of iets dergelijks.

Men ziet niet het tweeslachtige, waartoe men komt, wanneer het éne deel van de profetie letterlijk wordt genomen, en het andere deel ter wille van de leer der kerk vergeestelijkt. Dan moet men wel tot allerlei, soms bespottelijke "uitleggingen" komen.

Deel 4 – Hoofdstuk 2: Enkele regels voor de verklaring van de profetie

De wijze waarop de profetie wordt verklaard, beheerst de hele toekomstverwachting. Geen goede uitlegging, dan ook geen goede, geen juiste toekomstverwachting.

Als eerste regel zij opgemerkt, dat de *profetie letterlijk moet worden opgevat*. Rekening moet worden gehouden met het verband de Schrift, waarin een profetie voorkomt. Ook met een eventueel gebruik van beeldspraak.

Met "letterlijk" wordt bedoeld, dat de woorden van de profetie op een eenvoudige, ongewrongen wijze moeten worden gelezen en verklaard.

Deze verklaring moet steeds *diep geestelijk* zijn, ook wanneer de betreffende profetie over aardse dingen spreekt. "Geestelijk" als tegenstelling van "vleselijk". Dit is nog iets anders "vergeestelijken".

De letterlijke verklaring rekent er wel terdege mee, dat vele profeten van het Oude Testament dikwijls van geen tijd of plaats spreken en dat veel verheven beeldspraak door hen wordt gebruikt. Het verband of de een of andere voorafgaande of volgende aanwijzing maakt dan wel duidelijk waarover het gaat. En wanneer in het algemeen het grote heilsplan van God naar de Schriften juist wordt gekend, zowel ten aanzien van de Gemeente, als Israël en de volken, is dit een machtige hulp voor het verstaan van een of andere als op zichzelf staande profetie.

In de profetie is een rijke schat van poëzie, beelden, typen, symbolen en dichterlijke uitdrukking. De taal, waarin de profeten spraken, moge armer zijn geweest dan de onze, maar hun uitbeelding was rijker. Zij leefden dicht bij de natuur; bomen, velden, bergen, dalen, rivieren, alles leeft voor hen, wordt in hun profetie betrokken. En vooral: zij leefden dicht bij God, zodat veel wat ons dichterlijk voorkomt, bij hen werkelijkheid was.

Letterlijk opvatten wil *niet zeggen: star-letterlijk*. Ook in onze spreek- en schrijftaal hebben wij tal van uitdrukkingen, die niet letterlijk kunnen worden opgevat. Wij zeggen: *de zon gaat op*, de avond

daalt, de nacht *spreidt haar sluier*, de kerkklok *roept*; wij spreken van de *tand des tijds*, enz., enz. Star-letterlijk genomen zou het onzin, leugen zelfs zijn.

In Daniël 2:38 lezen wij, dat God aan Nebukadnezar de beesten van het veld en de vogels van de hemel in zijn hand had gegeven. Wanneer men dit nu star-letterlijk zou opvatten krijgt men de grootste onzin. Maar moet men hier nu de vergeestelijkingsmethode toepassen en “uitleggen” dat die beesten boze mensen en die vogels vuile menen zijn? Dat is nog grotere onzin. Het verband hier komt te hulp en maakt duidelijk dat deze beeldspraak niet meer of minder wil zeggen, dan dat God aan Nebukadnezar *grote, absolute, macht had gegeven*.

In datzelfde vers lezen wij ook: “gij zijt dat gouden hoofd”. Alweer, star-letterlijk opgevat, is dit onzin. Het is in het gegeven verband wel duidelijk, dat deze woorden een terugslag zijn op het aan Nebukadnezar getoonde statenbeeld.

In Ezechiël 37:1-10, waar gesproken wordt van een dal vol doodsbeenderen, zien de vergeestelijken de wedergeboorte, de roeping van de heidenen, de tot het leven geroepen kerk, of iets dergelijks. Maar het gegeven verband en vers 11 verbiedt dit. Als God daar zegt: “mensenkind, deze beenderen zijn het hele huis van Israël”, dan is het wel duidelijk, dat het hier gaat om het herstel van Israël. Maar ja, dit klopt niet met de leer van de kerk.

In Genesis 9:25-27 vinden wij de profetie over de zonen van Noach. Deze is letterlijk vervuld geworden. Maar wonen wij, zonen van Jafeth nu soms ook letterlijk in tenten van Sem? Natuurlijk niet! De gezonde en geëigende verklaring is hier: er zou een nauwe verbinding zijn tussen de nakomelingen van Sem en die van Jafeth.

Openbaring 20:1-2. Hier is sprake van een grote keten in de hand van een engel, waarmee de duivel duizend jaar wordt gebonden. Natuurlijk is dit pure beeldspraak, die duidelijk maakt dat gedurende duizend jaren aan de satan alle macht, iedere activiteit zal worden ontnomen. Maar de vergeestelijkingsmethode, waarvan de aanhangers van geen duizendjarig rijk willen weten, komt hier tot de belachelijkste verklaringen.

De Heer Jezus heeft eens tot Zijn discipelen gezegd: “Koop een zwaard” (Lukas 22:35-38). Hij zou spoedig van hen heengaan. Tot toen had Hij voor hen gezorgd. Nu zouden zij, menselijk gesproken, voortaan zelf moeten zorgen. Een tijd van moeite en lijden zou voor hen aanbreken. De Heer zou met de misdadigers worden gerekend, en de terugslag hiervan zouden Zijn discipelen ondervinden. Vandaar de figuurlijke uitdrukking: “Koop een zwaard”. De discipelen namen dit star-letterlijk op, waarop de Heer zei: “het is genoeg”, d.w.z. spreek er niet verder over.

Met betrekking tot het avondmaal is het iets dergelijks. Wanneer de Heer heeft gezegd: “dit is mijn lichaam, dit is mijn bloed”, dan is het voor iedere onbevooroordeelde duidelijk dat dit beeldspraak is. Behalve voor Rome, die deze woorden star-letterlijk neemt om er afgoderij mee te dekken.

Ook als de Heer Jezus zegt: Ik ben het Brood, de Weg, de Deur, de Wijnstok, is het duidelijk dat dit beeldspraak is, echter zó duidelijk, dat die werkelijk niet toegelicht behoeft te worden.

Genesis 3:15. Er zijn star-letterlijken geweest, die verklaren dat het hier gaat om vijandschap tussen mensen en slangen, zoals die er ook is tussen de overige wilde dieren en mensen. Maar natuurlijk is het ook hier beeldspraak. En dan is deze profetie, althans wat deze woorden betreft: “Ik zal vijandschap teweegbrengen tussen u en de vrouw, en tussen uw nageslacht en haar Nageslacht”, letterlijk vervuld. Want tot op heden is er vijandschap tussen de duivel en Christus. Zelfs een kind weet wel, dat de slang heel de Schrift door, een beeld van de Satan is, en het nageslacht van de vrouw Christus en Zijn volk.

De gulden regel voor de verklaring van de profetie is, dat de woorden in hun gewone betekenis moeten worden genomen, en daarbij rekening houdend met de door de Schrift gebezigde beeldspraak en het verband. Wordt dit niet gedaan, dan is de grootste fantast de beste uitlegger. Alleen komt er dan geen waar licht, maar neemt de verwarring toe.

Voorts: aangezien er een woordelijke ingeving is, wordt ook een verklaring geëist, die in overeenstemming is met die woorden. Dit is een zeer voor de hand liggende regel.

Reeds vervulde profetie. Wat geprofeteerd is, is ook letterlijk vervuld en niet geestelijk vervuld. Wij zullen hierbij wat langer stil staan, ter wille van de gevolgtrekking, dat dan ook de nog onvervulde profetie eveneens letterlijk zal worden vervuld. Wanneer in het verleden de Goddelijke profetie niet letterlijk was uitgekomen (wij spreken hier even menselijk), welke waarborg is er dan voor de letterlijke vervulling van de nu nog onvervulde profetie? Maar zó is het gelukkig niet. Kón het niet zijn en zal het niet zó wezen.

De profeten hebben de ondergang van de vijf Filistijnse steden voorspeld. De critici zeggen, dat deze profetie niet is vervuld, omdat Gaza nog bestaat. Doch zij vergeten maar, dat van de vroegere grootheid en glorie van deze vijf steden slechts enkele sporen in het zand zijn te vinden. En dat is hier beslissend voor de letterlijke vervulling van de profetie. Niet of de ene of andere bijv. Gaza herbouwde.

Ezechiël voor spelde een totale verwoesting van Tyrus. De critici zeggen, dat ook dit niet is uitgekomen, want Tyrus bestaat nog. Ja, dat zegt de Heer Jezus in Mattheüs 11:21-22 ook. Paulus kon in zijn dagen ook nog in Tyrus aankomen (Handelingen 21:3). Maar alweer: de critici zien ook hier voorbij, dat de Here die trotse handelsstad, gebouwd op een rots een eind in de zee, gemaakt heeft tot een kale rots, waar de zee overheen spoelt, waar de vissers nu hun netten in zee werpen. En daar ging de profetie over.

Al dat gepraat over het niet vervuld zijn van profetieën komt voort uit de hoogmoedige menselijke weezin tegen de Goddelijke voorzegging. Men erkent nu eenmaal niet het wonder van de profetie, en gaat daarom in de historie zoeken naar zogenaamde “bewijzen”.

Deel 5

Wij vinden in de Schrift zes soorten van vervulde profetieën:

1. Profetieën over de heidense volken.
2. Profetieën over Israël en Juda.
3. Profetieën over de eerste komst van Christus.
4. Profetieën van Christus Zelf.
5. Profetieën in de geschiedkundige boeken
6. Profetieën over tijdsbepalingen.

AD 1. Het zou ons te vervoeren, wanneer wij hier de profetieën over zoveel heidense volken zouden bespreken. Wij wijzen daarom alleen op de opkomst, het blinken en het verzinken van de vier grote heidense wereldrijken, namelijk het Babylonische, het Medo-Perzische, het Griekse en het Romeinse rijk, geheel volgens de profetie. Zelfs bijzonderheden zijn lang van te voren voorspeld. Alles is letterlijk vervuld.

AD 2. Wij zullen later nog de profetieën over Israël (de tien stammen) en Juda (de twee stammen) stilstaan. Nu verwijzen wij alleen naar Leviticus 26. Daar wordt gesproken over zegeningen wanneer Israël aan Jehovah gehoorzaam was, en over straffen, ellende, ingeval van ongehoorzaamheid. Nu heeft de historie duidelijk bewezen dat Israël ongehoorzaam is geweest. En wat zien we nu? Dit: dat alle vooraf aangekondigde bedreigingen letterlijk vervuld zijn geworden. Hier volgen enkele voorbeelden:

	PROFETIE	VERVULLING
A.	Israël zou hongersnood treffen (Lev 26:26).	Letterlijk vervuld (Klaagl 2:12; 2 Kon 25:3; Ezech 4:16; 5:12).
B.	Israël zou het vlees van hun kinderen eten (Lev 26:29).	Letterlijk vervuld (2 Kon 6:28; Klaagl 2:20; 4:10; vgl. Jer 19:9)
C.	Israëls land en steden zouden woest worden (Lev 26:30-32).	Ieder weet dat dit letterlijk is vervuld.
D.	Israël zou onder de heidenen worden verstrooid (Lev 26:33).	Alweer: ieder weet dat dit is geschied.

E.	Israël zou steeds worden vervolgd (Lev 26:33, 36).	Vervuld tot op heden toe.
F.	Israëls land zou lang woest liggen (Lev 26:34-35).	Van het jaar 70 af tot op in onze dagen is dit het geval geweest.
G.	Israël zou niet geheel uitgeroeid worden (Lev 26:39-44).	Letterlijk vervuld. De pausen en al de aardse koningen hebben dit volk niet kunnen uitroeien.

Al de letterlijke vervullingen van deze bedreigingen ten aanzien van Israël, verhinderen echter de vergeestelijken van de profetie niet om nu ineens van Leviticus 26:40-46, waar van de bekering van Israël en hun herstel wordt gesproken, plotseling te verklaren dat deze verzen betrekking hebben op de glorie van de kerk. Men snijdt zodoende Leviticus 26 in twee stukken: het éne deel krijgt een letterlijke vertaling, het andere heeft een geestelijke strekking. Juist zoals de mormonen doen met tal van Schriftplaatsen.

AD 3 De profetieën aangaande de komst van Christus in het vlees, zijn alle letterlijk vervuld, zoals uit het volgende blijkt.

	ONDERWERP	PROFETIE	VERVULLING
1.	Christus zou geboren worden uit het nageslacht van de vrouw.	Gen 3:15: haar Nageslacht; Dat zal u de kop vermorze-len.	Gal 4:4: ... geworden uit een vrouw.
2.	Christus zou uit het nageslacht van Abraham zijn.	Gen 22:18: En in uw Nageslacht (van Abraham) zullen alle volken gezegend worden.	Matt 1:1: Jezus Christus de zoon van David, de zoon van Abraham.
3.	Christus, uit de stam van Juda.	Gen 49:8: Juda, gij zijt het ... Gen 49:9: Juda is een leeuwenwelp ...	Hebr 7:14: Want het is openbaar dat onze Heer uit Juda is gesproten.
4.	Christus uit het nageslacht van David.	Jer 23:5: Ik zal aan David een rechtvaardige Spruit verwekken.	2 Tim 2:8: Houd Jezus Christus in gedachtenis als uit de doden opgewekt, uit het nageslacht van David.
5.	Christus, geboren uit een maagd.	Jes 7:14: Zie, een maagd zal zwanger worden.	Luk 1:27 ... en de naam van de maagd was Maria.
6.	Christus de Zoon van God.	Jes 9:5: Een zoon is ons gegeven. Men noemt zijn naam ... sterke God, Vader der eeuwigheid.	Luk 1:35: Dat uit u geboren zal worden, zal Gods Zoon genoemd worden.
7.	De scepter zou van Juda niet wijken.	Gen 49:10: De scepter zal van Juda niet wijken ... tot dat Silo komt.	Luk 1:33: ... Hij zal Koning zijn in eeuwigheid.
8.	Christus zou in Bethlehem worden geboren.	Micha 5:1: En gij, Bethlehem ... uit u zal Mij voortkomen.	Matt 2:1: Toen nu Jezus geboren was te Bethlehem ...
9.	Hij zou Immanuël worden genoemd.	Jes 7:14: ... en Hem de naam Immanuël geven.	Matt 1:23: ... en u zult Hem de naam Immanuël geven.
10.	Uit Egypte geroepen.	Hos 11:1: ... Ik heb mijn Zoon uit Egypte geroepen.	Matt 2:15: ... opdat vervuld zou worden ... uit Egypte heb ik Mijn Zoon geroepen.

11.	Christus' voorloper.	Jes 40:3: Een stem van een roepende in de woestijn.	Matt 3:2-3: Deze is het, van wie Jesaja gesproken heeft: de stem van een die roept in de woestijn.
12.	Christus, vol van de Heilige Geest.	Jes 11:2: Op Hem zal de Geest des Heren rusten. (zevenvoudig karakter).	Luk 4:1: Jezus, vol van de Heilige Geest.
13.	Een profeet zoals Mozes.	Deut 18:15-18: Een profeet ... als mij zal u de Here uw God verwekken.	Joh 1:46: Wij hebben Hem gevonden, van wie Mozes in de wet geschreven heeft.
14.	Priester, naar de ordening van Melchizédek.	Psalm 110:4: Gij zijt priester in eeuwigheid naar de ordening van Melchizédek.	Hebr 5:10: ... door God begroet als Hoge priester en naar de ordening van Melchizédek.
15.	Middelaar van het nieuwe verbond met Israël.	Mal 3:1: Zie, Ik zend mijn Engel ... de Engel van het verbond.	Hebr 12:24: ... en tot Jezus, de Middelaar van een nieuw verbond.
16.	Christus zou wonderen doen.	Jes 35:5-6: Alsdan zullen de ogen van de blinden worden geopend en de doven zullen horen.	Matt 11:5: Blinden worden ziende ... doven horen.
17.	Zijn diepe vernedering.	Heel Jesaja 53.	Fil 2:7: ... maar Zichzelf ontledigd heeft door de gestalte van een slaaf aan te nemen.
18.	Zijn intocht te Jeruzalem.	Zach 9:9: Verheug u zeer, gij dochter van Sion, juich dochter van Jeruzalem, uw Koning komt.	Matt 21:9: Dit alles is geschied, opdat vervuld zou worden, wat door de profeet is gesproken.
19.	Zijn intrede in de tempel.	Mal 3:1: Tot Zijn tempel komen.	Matt 21:12: Jezus ging in de tempel Gods.

Met de voorgaande opsomming is nog lang niet het einde gekomen om aan te tonen dat zonder uitzondering de reeds vervulde profetieën ook LETTERLIJK zijn vervuld. Betreffende de komst van Christus in het vlees zijn er plusminus 70 profetieën, die alle vervuld zijn geworden. Welk een bevestigende waarborg, dat ook de profetieën omtrent Christus' verheerlijking zullen worden vervuld.

Van de prilste jeugd af hebben wij geleerd, dat wat de profeten omtrent Jezus' komst in het vlees hebben voorgezegd, ook letterlijk zó is geschied, gezien of gehoord. Als volwassenen, als bijbelgelovigen, roemen wij in deze letterlijke vervulling tegenover het ongelof, het bijgeloof, het Jodendom en het heidendom.

Deel 6

AD 4 Wij komen nu tot de voorzeggingen van Christus Zelf. Voor zover deze reeds zijn vervuld, is ook dit letterlijk geschied:

	VOORZEGGING	VERVULLING
1.	Christus voorzegde dat Hij verraden zou worden.	Joh 6:70; 13:21.

2.	Hij heeft meermalen Zijn lijden en sterven voorzegd.	Matt 16:21; 17:22; 20:18. Mark 8:31-33; 9:31; 10:32, 45. Luk 9:22; 18:33; 24:7. Joh 10:18; 15:13.
3.	Hij heeft Zijn opstanding uit de doden aangekondigd.	Zie de Schriftplaatsen onder 2 genoemd. Voorts: Matt 17:23; 20:19; 26:32; Joh 2:19-22.
4.	Hij heeft Zijn hemelvaart voorzegd.	Luk 22:69; Joh 6:62; 7:33; 8:21; 14:28; 16:5; 20:17.
5.	Zijn wederkomen.	Matt 16:27; 24:30; 25:31; 26:64. Mark 8:38; 13:26; 14:62. Luk 21:27. Joh 14:3.
6.	De uitstorting van de Heilige Geest voorzegd.	Joh 14:26; 15:26; 16:7.
7.	Zijn verheerlijking.	Matt 16:28; 17:1-2; Mark 9:1-2.
8.	Hij voorzegde de verwoesting van Jeruzalem.	Matt 23:38; Luk 21:20

Wij kunnen dus hieruit zien, dat ook al de door de Heer Zelf gesproken profetieën, voor zover reeds vervuld, ook **LETTERLIJK** zó zijn geschied.

Aangezien alle profeten en apostelen door Hem hebben gesproken, is dit genoeg om ons te doordringen van de gedachte, dat wij bij de verklaring van de profetieën steeds zo dicht mogelijk bij de eenvoudige betekenis van de bewoordingen moeten blijven. De verst van de letterlijke woorden verwijderde uitlegging is gewoonlijk de slechtste.

AD 5 Wij komen nu tot de profetieën in de **HISTORISCHE** bijbelboeken. Wij bepalen ons tot 1 en 2 Koningen.

	PROFETIEËN	VERVULLING
1.	1 Kon 1:30: voorzeker, zoals ik u bij de HEERE , de God van Israël, gezworen heb: Voorzeker, uw zoon Salomo zal na mij koning zijn, en hij zal in mijn plaats op mijn troon zitten, voorzeker, zo zal ik deze dag nog doen. [HSV].	1 Kon 1:48b: Geloofd zij de Here, de God van Israël, die heden gegeven heeft één [Salomo], zittende op mijn troon, dat mijn ogen het hebben gezien.
2.	1 Kon 52b: Maar indien in hem [Adonia] kwaad bevonden zal worden, zo zal hij sterven.	1 Kon 2:25: En Benaja viel op Adonia aan, dat hij stierf.
3.	1 Sam 2:31: Zie de dagen komen, dat ik uw arm [van Eli] zal afhouden en de arm van het huis van uw vader, zodat er geen oud man in uw huis zal zijn.	1 Kon 2:27: Salomo dan verdreef Abjathar, dat hij des Heren priester niet meer was; om te vervullen het woord des Heren, dat Hij over het huis van Eli te Silo gesproken had.
4.	1 Kon 2:33: Alzo zal hun bloed weerkeren op het hoofd van Joab en op het hoofd van zijn zaad in eeuwigheid. [Zie ook 2 Sam 3:39].	1 Kon 2:34: En Benaja viel op Joab aan en doodde hem.
5.	1 Kon 2:37: Op de dag van uw uitgaan over de beek Kedron zult gij [Simeï] sterven. [Vergelijk 2 Sam 19:23].	1 Kon 2:46: En Benaja ging uit, viel op Simeï aan, dat hij stierf.
6.	1 Kon 3:12: Uws gelijke na u [Salomo] zal niet opstaan.	1 Kon 5:12: De Here dan gaf Salomo wijsheid, zoals Hij tot hem had gesproken. [Vergelijk 1 Kon 10:23].
7.	1 Kon 5:5 [Tot David]: Uw zoon, die Ik in uw plaats op uw troon zal zetten, die zal mijn	1 Kon 6:14: Alzo bouwde Salomo dat huis en

	naam dat huis bouwen. [Vergelijk 2 Sam 7:12 e.v.]	voltooide het. [Zie ook 8:19-20 en 8:24-26].
8.	1 Kon 9:7: Zo zal Ik Israël uitroeien van het land, dat Ik hun gegeven heb; en dit huis, dat Ik mijn naam geheiligd heb, zal Ik van voor mijn aangezicht wegwerpen; Israël zal tot een spreekwoord en spotrede zijn onder alle volken. [Zie ook Deut 29:24 e.v.]	2 Kon 25:9 en 11: En Nebukadnezar verbrandde het huis des Heren. En het overige volk voerde de overste Nebuzaradan gevangelijk weg.
9.	1 Kon 11:11-12 [Tot Salomo]: Ik zal gewis dit koninkrijk van u scheuren en dat uw knecht geven. In uw dagen zal Ik dit nochtans niet doen terwille van uw vader David; van de hand van uw zoon, zal Ik het scheuren.	1 Kon 12:16, 19-20: Wat deel hebben wij [de 10 stammen] aan David, wij hebben geen erfenis aan de zoon van Isaï. Heel Israël maakte Jerobeam koning. De 10 stammen vielen van het huis van David af tot op deze dag.
10.	1 Kon 13:2: Altaar, altaar, zo zegt de Here: Zie een zoon zal aan het huis van David geboren worden, wiens naam zal zijn Josia, die zal op u offeren de priesters van de hoogten, die op u roken en hij zal mensenbeenderen op u verbranden	2 Kon 23:14-20: Men leze deze verzen met bewondering. Plusminus 345 jaren na het woord des Heren [zie hiernaast] werd alles letterlijk vervuld. Welk een beschaming voor hen, die zeggen dat de profetie geen bijzonderheden geeft en nog minder in bijzonderheden wordt vervuld.
11.	1 Kon 13:22 [Tot de man Gods uit Juda]: Zo zal uw dood lichaam niet in het graf van uw vader komen.	1 Kon 13:24, 26, 30. Een leeuw doodde hem. Zijn lichaam bleef op de weg liggen. Later begraven in het graf van de oude profeet uit Bethel. Niet in het graf van zijn vader.
12.	1 Kon 14:5 [omtrent de vrouw van Jerobeam]: En het zal zijn, als zij bij u [Ahia] komt, dat zij zich vreemd zal aanstellen.	1 Kon 14:6 [Tot de vrouw van Jerobeam]: Waarom stelt gij u zo vreemd aan. [Ahia kon zo goed als niet meer zien].
13.	1 Kon 14:13: Want deze [zoon] van Jerobeam zal alleen in het graf komen, omdat in hem wat goeds voor de Here gevonden is.	1 Kon 14:18: En zij begroeven hem.
14.	1 Kon 11:36 [Tot Jerobeam] Salomo's zoon zal ik één stam geven, opdat mijn knecht David altijd een lamp voor mijn aangezicht heeft.	1 Kon 15:4: Maar terwille van David gaf de Heer zijn God, hem een lamp te Jeruzalem. [Door aan Abiam een zoon te geven].
15.	1 Kon 14:10: Daarom, zie, Ik zal kwaad over het huis van Jerobeam brengen, en van Jerobeam uitroeien al wat mannelijk is.	1 Kon 15:29: Het geschiedde nu als Baësa regeerde, dat hij het hele huis van Jerobeam sloeg, ... totdat hij het verdelgd had.
16.	1 Kon 16:3: Zo zal Ik de nakomelingen van Baësa en van zijn huis wegdoen.	1 Kon 16:12: Alzo verdelgde Zimri het hele huis van Baësa, naar het woord des Heren.
17.	Joz 6:26: En Jozua bezwoer hen en zei: Vervloekt is die man voor het aangezicht des Heren, die zich opmaakt en deze stad Jericho bouwen zal. Dat hij ze grondveste op zijn eerstgeboren zoon en haar poorten stelle op zijn jongste zoon.	1 Kon 16:34: In zijn dagen bouwde Hiël Jericho op. Op Abiram, zijn eerstgeboren zoon heeft hij haar gegrondvest, en op Segub, zijn jongste heeft hij haar poorten gesteld, naar het woord des Heren, dat Hij door Jozua had gesproken.
18.	1 Kon 17:1: En Elia zei tot Achab: ... indien deze jaren er dauw of regen zijn zal, tenzij dan naar mijn woord.	1 Kon 17:7: Want er was geen regen in het land geweest.

19.	1 Kon 17:14: Want zo zegt de Here: ... het meel van de kruik zal niet verteerd worden en de olie der fles zal niet ontbreken, tot op de dag, dat de Here regen op de aarde zal geven.	1 Kon 17:16: Het meel van de kruik werd niet verteerd, en de olie der fles ontbrak niet, naar het woord des Heren.
20.	1 Kon 18:1: ... Ik zal regen geven op de aardbodem.	1 Kon 18:45: Er kwam een grote regen.
21.	1 Kon 20:13 [Tot Achab]: Ik zal de Syriërs heden in uw hand geven, opdat gijlieden weet, dat ik de Here ben.	1 Kon 20:20: En eenieder sloeg zijn man, zodat de Syriërs vluchtten.
22.	1 Kon 20:28: ... Ik zal al deze grote menigten in uw hand geven, opdat gijlieden weet, dat ik de Here ben.	1 Kon 20:29. En Israël sloeg van de Syriërs 100.000 van het voetvolk op één dag.
23.	1 Kon 21:19b. Zo zegt de Here: In plaats dat de honden het bloed van Naboth gelikt hebben, zullen de honden uw bloed likken, ja het uwe. [van Achab].	1 Kon 22:38: Letterlijk vervuld.
24.	1 Kon 21:21: ... Ik zal van Achab uitroeien al wat mannelijk is.	2 Kon 9:24-37: Letterlijk vervuld.
25.	1 Kon 22:28: Micha zeide: Indien gij [Achab] met vrede weerkomt, dan heeft de Heer door mij niet gesproken.	1 Kon 22:37. Achab stierf. Zie ook vers 34.
26.	2 Kon 1:4: Daarom zegt nu de Here: gij [Ahasia] zult niet van uw bed afkomen, maar sterven.	2 Kon 1:17: Letterlijk vervuld.
27.	2 Kon 3:17: Want zo zegt de Here: Gij zult geen wind of regen zien, maar toch zal dit dal met water worden gevuld...	2 Kon 3:20: ... en zie er kwam water langs de weg van Edom en het land werd met water vervuld.
28.	2 Kon 4:16: En Elisa zei: Op deze gezette tijd ... zult gij een zoon omhelzen.	2 Kon 4:17: En de Sunamitische vrouw geschiedde overeenkomstig dit woord.
29.	2 Kon 5:10: Ga heen, was u zeven maal in de Jordaan, ... en gij zult rein zijn.	2 Kon 5:14: En hij werd rein.
30.	2 Kon 5:27: Daarom zal u [Gehazi] de melaatsheid aankleven.	2 Kon 5:27: Toen gin Gehazi van voor het aangezicht van Elisa heen, melaats wit als sneeuw.
31.	Lev 26:29: Want gij zult het vlees van uw zonen eten.	2 Kon 6:29: Zo hebben wij mijn zoon gekookt en gegeten.
32.	2 Kon 7:1: Toen zei Elisa: Hoort het woord des Heren: zó zegt de Here: Morgen omtrent deze tijd zal een maat meelbloem worden gekocht voor een sikkkel, en twee maten gerst voor een sikkkel in de poort van Samaria.	2 Kon 7:18: Want het geschiedde zoals de man Gods gesproken had tot de koning: Morgen omtrent deze tijd zullen twee maten gerst voor een sikkkel en een maat meelbloem voor een sikkkel verkocht worden in de poort van Samaria.
33.	2 Kon 7:2: Zie gij [hoofdman] zult het met uw ogen zien, maar daarvan niet eten.	2 Kon 7:16-20: Even alzo geschiedde, want het volk vertrad de hoofdman in de poort, dat hij stierf.
34.	2 Kon 8:13: De Here heeft mij getoond, dat gij [Hazaël] koning zult zijn over Syrië.	2 Kon 8:15: En Hazaël werd koning.

35.	2 Kon 20:9: Dit zal u [Hizkia] een teken van de Here zijn ... dat de schaduw tien graden achterwaarts keert	2 Kon 20:10: De Here deed de schaduw tien graden achterwaarts keren.
36.	2 Kon 20:17-18 [Tot Hizkia]: Zie, de dagen komen, dat al wat in uw huis is, en wat uw vaders tot deze dag toe opgelegd hebben, naar Babel zal worden weggevoerd ... daartoe zullen zij van uw zonen nemen, dat zij hovelingen zijn in het paleis van de koning van Babel.	Zie 2 Kon 24:12; Zie 2 Kron 33:11; Dan 1:3.
37.	2 Kon 22:12: Zie, Ik zal een kwaad over Jeruzalem en Juda brengen.	Zie 2 Kon 25.

Er zijn in beide boeken van de Koningen nog veel meer voorbeelden van letterlijke vervulling. En hetzelfde is het geval in alle andere historische boeken van de Schrift. Menigmaal wordt er aan herinnerd bij de vervulling, dat die geheel overeenkomstig is met het lang of kort tevoren gesproken woord. Lang of kort tevoren speelt hierbij geen rol. Soms duurde het eeuwen voordat een woord werd vervuld, soms volgde de vervulling onmiddellijk op de profetie.

Deel 7

Deze letterlijke vervulling is tot verheerlijking van Gods trouw, waarheid, almacht, alwetendheid. De Eeuwige kan niet in omstandigheden komen welke Hem de vervulling beletten van een tevoren door Hem gesproken woord. Hoe ernstig is het dan, wanneer men de profetie vergeestelijkt, daarvan een geheel afwijkende verklaring geeft. Niet voor niets waarschuwt het laatste bijbelboek voor een “afdoen” van of “toevoegen aan de gegeven profetie.

AD 6. Tenslotte nog de profetische tijdsbepalingen. De ondergenoemde zijn ook letterlijk vervuld:

1.	Aankondiging van de zondvloed.	Gen 7:4 en 7:10 (zeven dagen).
2.	Duur van de zondvloed.	Gen 7:4b en 7:12 (40 etmalen).
3.	Omtrent de schenker en de bakker.	Gen 40:13, 19-20, 22 (3 dagen).
4.	Zeven jaren van overvloed en hongersnood.	Gen 41:29-30 en 41:53-54.
5.	De hagelplaag in Egypte.	Ex 9:18 en 9:22-28 (morgen).
6.	40 Jaar in de woestijn.	Num 14:34; Hebr 3:17.
7.	Rondtrekking om Jericho.	Joz 6:3-4 en 6:14-15.
8.	Oordeel over Saul.	1 Sam 28:19; 31:6 (morgen).
9.	Geen regen of dauw.	1 Kon 17:1; Jak 5:17 (3 ^{1/2} jaar).
10.	Hongersnood in Samaria.	2 Kon 7:1 en 7:18 (morgen).
11.	Ballingschap van Juda (duur).	Jer 29:10; Dan 9:2 (70 jaar).

De tijdsvoorzegging van Daniël 9: 24-27, de zeventig jaarweken, 490 jaar, bestaat uit drie delen. De eerste zeven weken, 49 jaar, vinden hun vervulling beschreven in de boeken Ezra en Nehemia. Daarna volgden 62 weken, 434 jaar. Toen Christus werd “uitgeroeid”, waren ook die vervuld. De laatste week, vers 27, is nog onvervuld. Tussen de 69ste en de 70ste week ligt de hele bedeling van de genade van nu.

Soms maakt de profetie een *voorwaardelijke* tijdsbepaling. Als voorbeeld kan dienen Jona 3:4: “nog veertig dagen, dan zal Ninevé worden omgekeerd”. Maar dat gebeurde niet want Ninevé bekeerde zich. Later is die stad toch geoordeeld.

Als er nu in Openbaring 20 ten aanzien van het aardse vrede-rijk van Christus wordt gezegd, dat de duur ervan 1000 jaren is, dan bedoelt de Schrift ook letterlijk 1000 jaren en niets anders.

Wij komen nu tot zes regels omtrent de uitlegging van de profetie, die voortvloeien uit de éne hoofdregel: dat de Schrift letterlijk is ingegeven, en dus de uitlegging ook letterlijk (niet star-letterlijk) behoort te zijn.

1. *Geen profetie van de Schrift is van eigen uitlegging* (2 Petrus 1:20). De nieuwe vertaling N.B.G. heeft hier: “Dit moet gij vooral weten, dat geen profetie van de Schrift een eigenmachtige uitlegging toelaat”. Dit is wel duidelijk, hoewel door 2 Petrus 1:21 vers 20 voldoende wordt toegelicht.

Petrus wil hiermee zeggen, dat de profetie niet door de zin en mening van mensen mag worden verklaard, die hierbij als uitgangspunt één bepaalde tekstplaats nemen. De juiste uitlegging, passend in het geheel van de profetie, kan alleen door de Auteur van de gehele profetie, de Heilige Geest worden gegeven.

Deze regel houdt dan natuurlijk in, dat Schrift met Schrift vergeleken moet worden. En dit houdt weer in een gedegen kennis van het hele Woord van God en een steeds voortgezette studie. Het is deze regel, waartegen zoveel gezondigd wordt, hetzij uit onkunde, hetzij door een streven om een vooropgezette eigen mening, eigen leer, aannemelijk te maken, soms op grond van één tekstplaats, die bijv. niet meer dan een klankovereenkomst heeft met andere profetie.

de Schrift is een organisch geheel, met één Auteur, en één hoofddoel, dat, wat de profetie betreft, het hele heilsplan van God overziet. Daarom moet men nooit één tekst op zichzelf nemen. Altijd de verschillende plaatsen van gelijke betekenis in hun voorafgaand en volgend verband met elkaar vergelijken. Dan worden de eigen overleggingen en eigen meningen prijs gegeven.

2. *Niet af- of toedoen aan de profetie*. Deze waarschuwing geldt uiteraard heel de Schrift. Maar vooral bij de profetie wordt hiertegen gezondigd. Dit voorziende, geeft de Schrift nog op de laatste bladzijde een ernstige waarschuwing tegen dit af- en toedoen, hoewel daar allereerst wordt gedacht aan de profetie van “dit boek”, nl. Openbaring. Dat deze waarschuwing terecht is geweest, heeft de historie maar al te zeer getoond. Vooral ten aanzien van dit laatste profetische bijbelboek is er “afgedaan en toegevoegd” bij de uitlegging daarvan. Vele kerkvaders en ook Luther hadden een zekere weerzin tegen dit boek, dat bijv. zo duidelijk de realiteit van het duizendjarig aards vrede-rijk van Christus leert.

Rome heeft zich eeuwenlang aan dit af- en toedoen schuldig gemaakt. Zij beschouwt zichzelf nog altijd als de vervulling van al de profetie, uitgenomen de wederkomst des Heren, om te “oordelen de levenden en de doden”, een waarheid die haar echter niet heeft bezielde en slechts door de priesters werd gebruikt om er bij het volk de schrik in te houden. Door haar vele overleveringen en vele valse leerstellingen bijv. die van het vagevuur, heeft zij toegedaan aan de woorden van de profetie. En de kerken van de hervorming gaan in deze ook niet vrijuit. Zij zijn maar al te zeer in het kielzog van de Roomse kerk blijven varen. Ook hier is er in brede kringen een ontkenning van de werkelijkheid van het 1000-jarig aards vrede-rijk van Christus en een misplaatste toepassing van vele profetieën op de Kerk, en een niet onderscheiden van het verschil tussen de Gemeente en Israël. het is verre van ons de hervormers hieromtrent een verwijt te maken. Zij hadden hun handen meer dan vol met de grote strijd, dat de rechtvaardige uit het geloof zou leven. Zij hebben zo goed als geen oog gehad voor de roeping en de positie van de Gemeente, zoals dit in de Schriften wordt aangegeven, met als gevolg, dat maar al te spoedig de staat een overwegende invloed verkreeg. Spreekt men van “*staat en kerk*” dan komt alles op een staatkundig en politiek vlak. Vervangt men deze uitdrukking door: “*Gemeente en wereld*”, dan komt men tot een heel ander denken. maar wij merken een en ander in het voorbijgaan op. Ons onderwerp is de profetie der Schrift. Wanneer in de kerk van de hervorming de ware plaats was gegeven aan de profetie naar de Schriften, dan zouden er in latere tijden niet zoveel protestantse stromingen zijn ontstaan, die allerlei niet naar de letter van de profetie zijnde leringen hebben ingevoerd. Die van de profetie een eigen stokpaardje hebben gemaakt, passend in hun kerkbegrip.

3. *De Messias van Israël en Israël-zelf is het grote onderwerp van de oudtestamentische profetie*. Alles draait om het nageslacht van “de vrouw”, om het ware nageslacht van Abraham, van David. Niet het natuurlijke maar het geestelijke nageslacht. Voorts om de vernedering en verhoging van de

Messias, en om bedreigingen en beloften van en voor Israël. De oudtestamentische profetieën spreken niet van een hemelse zegening van iets wat in God verborgen was, (de Gemeente) en nog veel minder van de zegening van een op aarde zijnde christelijke kerk.

4. *Israël behoudt zijn identiteit als volk van het begin tot het einde van de profetie.* Het is een bijzonder volk. Zie Jesaja 66:22; Jeremia 31:3, 35-36; Jeremia 33:22-26. Israël is als volk nooit in de andere volken opgegaan, hoewel het onder de volken verstrooid is geworden. Dit volk is het nog steeds bestaande *wonder van Jehovah*. Maar de Here doet nooit enig wonder dan met een verheven doel, dat “past” in Zijn groot heilsplan. Hoe zwaar Israël als geheel in de historie ook door de oordelen van God vanwege hun zonden getroffen werd en in de toekomst nog zal getroffen worden, altijd zal er een overblijfsel zijn, nooit wordt dit volk geheel uitgeroeid. Van dit overblijfsel uit de twaalf stammen spreken alle profeten.

5. *De tijden van de wederoprichting, van de herstelling, van de verkwikking, van Israël, maken het onderwerp uit van al de oudtestamentische profeten.* (Vergelijk Handelingen 3:19-21). Deze tijden vormen niet de eeuwigheidstoestand en nog veel minder de bedeling van de genade van nu. In Mattheüs 19:28 worden die tijden in één woord samengevat, namelijk in: “wedergeboorte”. En in Efeziërs 1:10 door: “bedeling van de volheid der tijden”.

De gangbare mening, dat de bedeling der genade van nu op zekere dag overgaat in de eeuwigheidstoestand, is beslist tegen de Schrift. Vóór die eeuwigheidstoestand zal er een bedeling zijn, waarin Christus op deze aarde, waar Hij gedurende 2000 jaar zo vernederd is geworden, door God zal worden verhoogd in evenredigheid aan die vernedering. En die bedeling zal 1000 jaar duren. Vandaar de zovele uitdrukkingen in het Nieuwe Testament, die noch op de bedeling der genade van nu, noch op de eeuwigheidstoestand kunnen slaan. Bijv. Openbaring 20:6b: “en zij zullen met Hem heersen, de duizend jaren”. Dat men daarover heen leest komt voort uit onkunde, of, wat erger is, omdat het niet strookt met de leer omtrent de kerk. Zeker, men stemt algemeen toe, dat de profeten spreken van een vreedrijk. Maar men laat dit rijk opgaan in de eeuwige toestand, of in mystieke dichterlijke voorstellingen, of past het toe op de glorie van de kerk. Volgens die voorstellingen, wordt er geleerd, dat wij reeds nu leven in dat vreedrijk. Enkele van die uitleggers, juist gezegd: inleggers, laten de profetieën omtrent het vreedrijk slaan op de terugkeer uit de Babylonische ballingschap en op de bloeitijd onder de Maccabeeën. Wat moet men de profetie als geheel een geweld aandoen om tot dergelijke conclusies te komen.

Al dergelijke verklaringen zijn in strijd met de duidelijke woorden van de profeten. Deze schilderen de bekering en het herstel van de overblijfsels uit de twee en tien stammen, hun vereniging tot één rijk, het nieuwe Israël. Die spreken van de heerlijkheid van de natie en van Palestina als haar bezitting, en vooral van de heerlijkheid van de Messias in het midden van Zijn volk. Maar alles wacht op Zijn verschijning. (Zie Jesaja 2:1-4; 11:4-16; Jeremia 23:3-8; 30:1-4; 31:1-9; 32:37-44; 33:7-11). Ook vele plaatsen in Ezechiël 30-40 en in de “kleine” profeten spreken in gelijke zin.

Dit herstel van Israël zal zijn als “een leven uit de doden” (Romeinen 11:15). En bij de verklaring van sommige profetieën, bijv. die in dromen of gelijkenissen, zal de Heilige Geest bijna altijd genoeg aanwijzing geven, dat deze woorden niet letterlijk moeten worden verklaard. (Zie ook 6).

6. *Waar de Schrift zelf verklaring geeft van een of ander visioen, onderwerpe men zich hieraan.* Dromen worden uitgelegd (denk bijv. aan die van Nebukadnezar). Sommige gelijkenissen verklaard. Bijv. Openbaring 1:20: over de zeven sterren en zeven kandelaren, of Openbaring 19:8: “het fijne linnen zijn de gerechtigheden van de heiligen”. In Openbaring 11:4 lezen wij van twee olijfbomen en twee kandelaren die voor de Heer der aarde staan; Star-letterlijke opvatting gaat hier niet op. Maar dit geeft nog geen recht tot een of andere vergeestelijking. Dan komt de algemene kennis van het Woord van God van pas. En uit een vergelijking van Openbaring 11:4 met Zacharia 4 kunnen wij weten, dat zoals Jozua en Zerubbabel hebben getuigd onder de teruggekeerden uit Babel, er in de eindtijd ook twee mannen Gods zullen zijn die nog een krachtig getuigenis van de Heer der aarde zullen afleggen temidden van de bijna algemene afval van God.

In Openbaring 11:8 is sprake van een grote stad, die eerst geestelijk en zedelijk wordt vergeleken met Sodom en Egypte, maar door de Heilige Geest nog nader wordt aangeduid als de stad “waar

ook hun Heer gekruisigd is”. Dit is natuurlijk dus Jeruzalem. Maar de vergeestelijken spreken van Rome, Parijs, Londen, enz.

In Openbaring 12:9 wordt de grote rode draak nader aangeduid als “de oude slang”, als “de duivel”, als “de satan”. Duidelijk is het dus wie hier bedoeld wordt; Maar de vergeestelijken denken hier aan een of andere paus, aan de antichrist of aan het Romeinse rijk.

Openbaring 17:9: “de zeven hoofden zijn zeven bergen”, en “zijn ook zeven koningen” (regeringsvormen), en ook vers 12: “de tien hoornen zijn tien koningen”, worden gewoonlijk zonder meer zo aangenomen. En zo ook de in vers 14 gegeven verklaring, dat het Lam is de Heer der heren en een Koning der koningen, en eveneens de verklaring die de Schrift geeft van vers 15 dat de “wateren” zijn volken, natiën en talen. Maar waarom stelt men dan Openbaring 20:5: “dit is de eerste opstanding” terzijde? Alleen omdat de willekeurig vooropgezette leer van de kerk zich hiertegen verzet.

De vorengenoemde “regels voor de verklaring van de profetie” zijn aan de Schrift ontleend, en men doet goed zich hieraan te houden”.